

Fixeu-vos-hi bé, i veureu com aquesta és la veritat crua i amargant que ens fa semblar als ulls de les altres classes socials, com un estament sense cor ni caritat, envers els qui tenim obligació moral i legal de protegir dels sotrats de la vida, no sols mentre senten l'escalf del nostre aleanar i amb el producte del nostre treball podem subvenir ses necessitats, sinó també quan per un atzar malestruc la mort vé sobtadament i prematura a separar-nos d'ells, deixant-los mancats del nostre empar i sense mitjans econòmics per a sostenir-se a l'esfera social en què els havíem posat per raó de la nostra carrera.

Vegeu, doncs, com sota aquest punt de mira ens serà molt difícil, per no dir impossible, donar al públic la sensació d'altruisme que caracteritza la nostra professió, batejada amb el pompós títol de sacerdocí, mentre pugui llençar-se'ns a la cara i com un blasme, aquest fet, que realment o aparent ens fa aparèixer com uns sers egoistes que mentre procurem per a nosaltres un relatiu benestar, deixem abandonats a la seva *sort* (?) els fills, l'esposa o els pares vellets (que potser hauran fet tota llei de sacrificis per donar-nos la carrera), els quals, per a proporcionar-se el més necessari hauran de recórrer a la caritat particular o col·lectiva, si no han de sofrir vexacions més humiliants encara.

I, precisament perquè estic convençut que aquest hipotètic egoisme no existeix, és pel que cal urgentment fer desaparèixer aquest fantasma, solament per decor de la classe, ja que resulta un sarcasme que una professió com la nostra, que sense cap dubte és la que més practica la caritat, potser perquè es troba més sovint enfront de la desgràcia, sigui, oh cruel paradoxa! la que aparentment sembli mancada d'aquella virtut que excelleix entre totes, cosa per demés injusta, ja que si alguna tara tenim com a col·lectivitat, no és certament aquesta.

Cal, doncs, esborrar com més aviat millor aquesta taca que ens deshonora malgrat que no existeixi, i per a aconseguir-ho no hem de plànyer cap esforç (per altra banda ben factible) si no volem que els que avui ens senyalen com a espills on han d'emmirallar-se els metges de fora de Catalunya, s'adonin d'aquest *lapsus* certament inexplicable i que el que no és altra cosa que apatia col·lectiva, ho interpretin d'una manera que no s'adiu amb la cultura pròpia de nostra categoria social.

Es necessari, abans que tot i per sobre de tot, constituir els cinc grups de Vida, ràpidament, fulminantment cal treure'ns de damunt aquest pesombre per dignitat professional i humana, ja que al deixar salvaguardat l'esdevenidor de nostres famílies, hi quedarà també el bon nom dels metges catalans.

Després de l'exposat, tinc fe que molts cuitaran a inscriure's als grups que manquen encara constituir i que serà molt propera la data en què podrem celebrar la gran festa de germanor mèdica, que ha de tenir lloc quan la nostra Mutual assolixi el funcionament complet de les seccions d'Invalidesa i de Vida, i en qual festa, que té d'ésser la més gran que els metges catalans hagin celebrat mai, crec que hi escauria l'homenatge en projecte al Dr. Sicart, a qui tots devem el més pregon agraiment per haver concebut i organitzat aquesta Mutual, veritable germandat que ha vingut a redimir la classe de la misèria i la desesperació en què es debatia i sobre els fonaments de la qual ha de basar-se la regeneració ètica de la mateixa.

Havem tractat fins aquí de l'aspecte moral de la qüestió; falta parlar, no obstant, de l'aspecte econòmic, que té una importància cabdal innegable: això és el que farem en un vinent article, on intentarem provar, demés dels grans avantatges de nostra forma d'assegurança, la relativa facilitat amb què gairebé tots podem (si volem) atendre les despeses dels cinc grups de Vida. Esbrinarem les dificultats que s'hi oposen segons la capacitat econòmica de cadascú, per a trobar la manera de solventar-les i veurem, per fi, com és convenient a tots els metges, sien o no acabats, ingressar a les rengleres de la Mutual en sos cinc grups de Vida.

I ara, companys, perdó si les meves paraules resulten a vostres oïdes una mica aspres i desentonen del cor de lloances a la nostra Mutual; precisament el gran amor que li tinc és qui les ha dictades i ja diu la dita: "qui et vol bé et farà plorar". Si aconseguís moure la qüestió, tan sols per a encarrilar-la pel camí dreturer, seria per a tots una fita memorable. Vosaltres, doncs, teniu la paraula. *Quousque tandem*, metges catalans?

Sant Vicents dels Horts.